

Единъ хубавъ сѣнь.

Въ единъ хубавъ майски день Грозданка взела на рѣцѣ малкото си братче Гошо и излѣзла да се порасходи край селото. Тамъ било много хубаво: гората прѣмѣнена съ нова зелена шума, земята покрита съ буйна зелена трѣва, напѣстрена съ разни цвѣтя, като килимъ — не, нѣщо по хубаво, което съ друго не може да се сравнява; на страна пѣкъ блѣстѣла отъ слѣнцето водата на една малка рѣчица.

Всичко това много зарадвало Грозданка. Особенно ѝ занимавали гжескитѣ и патицитѣ съ своитѣ малки и жѣлти рожбици, които грачили по своему и се гуркали весело въ вирчетата на рѣчицата. Сѣщо и Гошо се много радвалъ на жѣлтитѣ патенца и често протягалъ малкитѣ си рѣчици къмъ тѣхъ; но отъ слѣнчева пекъ скоро му се прѣспало. Грозданка отишла подъ стрѣхата на плѣвника, кждѣто намѣрила единъ купъ косена суха трѣва. Тя сложила на сухата трѣва братчето

си, седнѣла до него и наченѣла да го приспива съ сладки пѣсници. Горещината и на неѣ бързо подѣйствувала. Пѣсенѣта ѣ ставала по тиха и по-тиха; а очитѣ ѣ сѣнливо наченѣли да се приклопватъ. . . .

*
* * *

Слѣдъ малко зачулъ се до неѣ гласъ: „муу му!“ Това било една голѣма бѣла крава, напѣстрена съ черни пятна. Тя погледнѣла прѣзрително Грозданка и продумала ѣ:

— Както се вижда, момиче ти много обичашъ братчето си, и навѣрно, ти си мислишъ, че отъ